

Reflexe

Reflexe je zvláštní „pohyb“ myšlení, jímž (jehož výkonem) může myslící ve svém myšlení přistoupit k sobě resp. ke svým předchozím myšlenkovým výkonům (a také k výkonům předchozích reflexí). Rozlišíme-li v prvním rozvrhu nejméně tři fáze reflexe jakožto jednotlivého aktu, musíme mezi odstupem od sebe a opětným přístupem k sobě připustit pozoruhodnou mezifázi, v níž myslící není ve svém myšlení „při sobě“, nýbrž mimo sebe či „ven“ ze sebe. Tuto prostřední fázi nazveme fází ek-statickou. Zvláštností této fáze je její časové rozdvojení (přesně : rozdvojení jejího časování), které má - musíme to předpokládat, má-li celá konstrukce mít náležitý smysl - navíc dalekosáhlý význam pro další výzkum. V onom ek-statickém momentu reflexe akt jakoby přestává být výkonem a stává se spíše nepředmětným děním, jež přichází vstříc aktu odstupu od sebe a v docela jistém smyslu ospravedlňuje po něm následující přístup k sobě. Jednou složkou ekstatického momentu se tak stává setkání s ryzí nepředmětností (při němž myslící resp. reflektující vlastně « není »). V této složce však dochází k jakémusi zvratu v časové orientaci : v ek-statickém momentu reflexe se vyklání myslící subjekt do budoucnosti, tedy proti proudu, jímž je unášeno jeho vlastní dění, tj. myslící subjekt sám.

(Písek, 981107-1.)